

تحلیلی تطبیقی بر مبانی و مفاهیم حق پخش رویدادهای ورزشی

محمد شمس^۱، سید حسام الدین رفیعی طباطبایی^۲

^۱ دانشجوی دکتری حقوق خصوصی، گروه حقوق، دانشکده حقوق و علوم سیاسی، واحد کرج، دانشگاه آزاد اسلامی، کرج، ایران

^۲ دانشجوی دکتری حقوق خصوصی، گروه حقوق، دانشکده حقوق و علوم سیاسی، واحد کرج، دانشگاه آزاد اسلامی، کرج، ایران

چکیده

مقاله حاضر به تحلیل مبانی و مفاهیم حق پخش رویدادهای ورزشی پرداخته است. از لحاظ حقوقی قرارداد پخش ورزشی، برای باشگاه و نهادهای ذینفع در یک ورزش این حق را ایجاد می کند که در قبال پخش برنامه ورزشی آن ها در رادیو و تلویزیون به صورت زنده، حق پخش دریافت نماید. یافته های تحقیق حاکیست که در ایران حق پخش منحصرأ در اختیار صدا و سیما می باشد؛ لذا حق پخش رویدادهای ورزشی توسط صدا و سیما در مقابل پخش مسابقات ورزشی به سازمان لیگ های ورزشی پرداخت می گردد. میزان حق پخش مسابقات ورزشی به سازمان لیگ بر اساس بررسی های دقیق کارشناسی با توجه به عواملی نظیر میزان مسابقات و تعداد دفعات پخش مسابقات، میزان بیننده ها، سود ناشی از پخش و تبلیغات بازرگانی در هنگام پخش مسابقات محاسبه می گردد. طبق اصل چهل و چهار قانون اساسی جمهوری اسلامی ایران، پخش رادیو و تلویزیونی در انحصار بخش دولتی قرار دارد، به عبارت دیگر، در ایران بخش خصوصی مجاز به فعالیت پخش رادیو تلویزیونی نیست. برای حل این مشکل با نگاهی به کشورهای دیگر می توان پخش تلویزیونی را در قالب مالکیت معنوی به عنوان یک حق به رسمیت شناخت. زیرا ورزش نیز مانند دیگر حوزه ها و صنایع محصول و خدماتی تولید می کند که همانند صنایع دیگر دارای محصول و کالایی است که ممکن است مبتنی بر مهارت، فکر و چه بسا شهرت باشد.

واژه های کلیدی: حق پخش، رادیو، تلویزیون، رویداد ورزشی، حق پخش تلویزیونی، ورزش، صدا و سیما، حقوق